

Sygn. I C 147/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Bajak
Sędziowie:	SO Bożena Jaskuła SO Andrzej Kuryłek
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Wesółkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. jako reprezentanta grupy: P. P. (1), B. P. (1), K. B. (1), A. S., J. B. (1), K. B. (2), G. W., M. W., R. O., A. O., T. M., M. M. (1), B. S. (1), M. M. (2), G. M., J. B. (2), A. B., B. C., J. S. (1), B. S. (2), M. S. (1), J. S. (2), B. B., E. G., M. S. (2), K. S., W. K., B. K., W. P., B. P. (2), J. N., A. N., P. P. (2), S. P., D. P., J. J., M. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

postanawia:

1. odrzucić pozew;
2. zasądzić od M. B. na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 2 417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

I C 147/12

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 lutego 2012 r. M. B., działając jako reprezentant grupy, wniosła o zasądzenie na rzecz poszczególnych członków grupy kwot wskazanych w żądaniu pozwu, ewentualnie o ustalenie odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. w W. za szkodę

z tytułu nienależytego wykonania umów sprzedaży lokali w budynku (...) przy ul. (...) w W., zawartych z członkami grupy, w ten sposób, że całkowita wysokość odszkodowania wynosi 239 070,40 zł, a (...) SA jest odpowiedzialny wobec każdego z członków grupy w części odpowiadającej jego udziałowi w nieruchomości wspólnej budynku w całkowitej kwocie odszkodowania.

W uzasadnieniu stanowiska powódka wskazała, iż członkowie grupy są konsumentami, w latach 2002-2004 zawierali z pozwanym umowy sprzedaży lokali. Pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązania, gdyż nieruchomość wspólna

posiada szereg wad związanych z izolacją patio i izolacją stropu garażu podziemnego, co skutkuje przeciekaniem wody pomiędzy poziomami garaży i do komór śmietnikowych.

Pozwany w punkcie 3 pisma procesowego z 11 czerwca 2012 r. wniósł o odrzucenie pozwu zarzucając, że dochodzone roszczenie nie jest roszczeniem o ochronę konsumentów, brak jest tożsamości podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń oraz wskazując na nieważność umowy reprezentanta grupy z pełnomocnikiem.

Sąd ustalił i zważył, co następuje: postępowania grupowe normuje ustawa z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. nr 7 z 2010 roku, poz. 44., dalej zwana ustawą). Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy co najmniej 10 osób może dochodzić w postępowaniu grupowym roszczeń jednego rodzaju, gdy oparte są one na tej samej lub takiej samej podstawie. Ustęp 2 przywołanego przepisu doprecyzowuje, iż ustawa ma zastosowanie do roszczeń o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyjątkiem roszczeń o ochronę dóbr osobistych. Ponadto w sprawach o roszczenia pieniężne, na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy, powództwo może być ograniczone do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego. Powód zaś w takiej sytuacji nie jest obowiązany do wykazywania interesu prawnego w ustaleniu.

Zwrócić należy uwagę, iż w pierwszej kolejności, zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego. W przypadku zaś stwierdzenia, iż sprawa nie podlega rozpoznaniu w jego ramach, odrzuca pozew.

Oceniając dopuszczalność postępowania grupowego sąd zobligowany jest zbadać, czy zachodzą wszystkie przesłanki wynikające z art. 1 ustawy. Należało zatem rozważyć, czy dochodzone pozwem zbiorowym roszczenia są faktycznie jednorodnjowe oraz czy są one oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. W dalszej kolejności Sąd musiał ustalić, czy roszczenia te mieszczą się w katalogu sprawy wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy. Na tej podstawie należało zatem ustalić, m.in. czy dochodzone przez reprezentanta grupy roszczenia dotyczą roszczeń o ochronę konsumentów. Dopiero bowiem spełnienie wszystkich tych przesłanek łącznie umożliwia rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym.

Oceniając dopuszczalność rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym Sąd uznał, iż podnoszone przez pozwanego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, za wyjątkiem jednego niejako pośrednio wynikającego z zarzutu braku tożsamości roszczeń, a dotyczącego statusu przynależnego wszystkim powodom. W ocenie Sądu przedmiot sporu mieści się w zakresie pojęciowym określonym w ustawie jako „roszczenie o ochronę konsumentów” Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż zawężanie tego pojęcia do bardzo wąskiego zakresu, jak usiłowała to wykazać strona pozwana nie znajduje uzasadnienia w literalnym brzmieniu ustawy. Strona powodowa wywodziła swe roszczenia z konstrukcji odpowiedzialności za nienależyte wykonanie umów, których stroną byli konsumenci, co wypełniało przesłankę art. 1 ust. 2 ustawy. Pozew dotyczył żądania udzielenia ochrony grupie konsumentów. Jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego, K. P. i S. P. nie mogą być uznani za konsumentów. Jak wynika z umowy z 8 sierpnia 2002 r. byli oni nabywcami lokalu opisanego w akcie notarialnym jako lokal usługowy (użytkowy) /k. 519/. Z okazanego przy zawieraniu umowy zaświadczenia Zastępcy Dyrektora Wydziału Urbanistyki i Architektury Urzędu Gminy (...) z 14 czerwca 2002 r. wynika, iż będący przedmiotem umowy lokal (...) stanowił samodzielny lokal przeznaczony na cele inne niż mieszkalne w rozumieniu przepisów ustawy o własności lokali. W dalszej części umowy lokal ten został opisany jako lokal użytkowy (usługowy) składający się z dwóch pomieszczeń i w.c. Mając zatem na uwadze przedmiot umowy sprzedaży nie można uznać, aby K. P. i S. P. dokonali tej czynności jako konsumenci. Pojęcie konsumenta zostało określone w art. 22¹ k.c. Wskazano tam, iż konsumentem jest osoba fizyczna dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego nie jest możliwe nabycie lokalu użytkowego (usługowego) w celu innym, niż prowadzenie działalności gospodarczej lub zawodowej. Wynika to z przeznaczenia tego lokalu, wydzielonych w nim pomieszczeń. Powyższe wykluczało możliwość uznania małżonków P. za konsumentów, mogących dochodzić roszczeń w postępowaniu grupowym. Konsekwencją tego było uznanie niedopuszczalności postępowania grupowego i odrzucenie pozwu w

całości na podstawie art. 10 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Należy zaznaczyć, iż na tym etapie postępowania Sąd nie miał prawa ustalania składu grupy poprzez dokonanie częściowego odrzucenia pozwu. Na tym etapie postępowania, inaczej niż to ma miejsce na etapie następującym po dokonaniu ogłoszeń, gdzie na podstawie art. 17 ustawy Sąd kontroluje która spośród osób zgłaszających się jest objęta zakresem podmiotowym i przedmiotowym ustawy. Określenie w art. 1 ustawy przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego wskazuje, że na wstępnym etapie postępowania Sąd bada zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe przesłanki tego postępowania. Postępowanie grupowe musi być dopuszczalne względem każdego członka grupy, a w sytuacji w której roszczenia niektórych osób nie mają cech właściwych grupie, sąd wydaje postanowienie o odrzuceniu pozwu na podstawie art. 10 ustawy (tak m.in. Monika Rejda w: Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz. Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2011, s. 167-169).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania rozstrzygając stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.).